

צוואה

הכל אבוד, זהו גורלנו: לכפר על חטאי הדורות הקודמים.
את כולם ספדנו, כאבנו אובדנם; האיום ביותר העלול להתרחש בהיסטוריה, עבר עלינו.
ראינו, שמענו, כאבנו, עתה נגזר עלינו להיאלם לנצח. אפילו לקבר ישראל לא יובאו עצמותינו.
קשה. אין עצה אלא ליפול מתוך כבוד, יחד עם כל האלפים ההולכים למוות, בלא מורך, בלא פחד.
יודעים אנו: העם היהודי לא ייכחד. הוא יקום לתחיה, יגדל ויפרח וייקום דמנו השפוך.
אכן, בזה פונה אני אליכם, חברים, באשר אתם שם: אתם האחראים לנקם. יומם ולילה אל דמי לכם
מצו הנקם, נקם הדם השפוך, כשם שאין דמי לנו, פנים אל פנים עם המוות.
ארור האיש אשר יקרא זאת, ייאנח וישוב למלאכת יומו.
ארור האיש אשר יגיר דמעות וספד לנשמותינו ואמר: די
לא זאת אנו תובעים מכם! אף אנו לא ספדנו להורינו. דמומים ומחרישים ראינו מוטלות גוויותיהם של
יקירינו, שנורו ככלבים.
אנו קוראים לכם: נקם. נקם – ללא רחמים, ללא סנטימנטים, ללא גרמנים "טובים". הגרמני ה"טוב" –
לו מיתה קלה, אך מיתה. ייהרג הוא לבסוף. הן גם הם הבטיחו ליהודים הטובים-בעיניהם: "אתה
תיירה האחרון".
זוהי דרישתנו, דרישת כולנו, זוהי משאלתם הלוהטת של בני אדם, שמחר, יתכן, יפלו בנופלים ילחמו
בעוז ויפלו בכבוד.
לנקם קוראים אתכם, אתם שלא נתייסרתם בגיהנום של היטלר; זוהי תביעתנו, וחייבים אתם
לעשותה, אף בסכנת-נפשות.
לא תדענה מנוח עצמותינו המרוסקות, הפזרות בכל קצווי אירופה, לא יהיה דמי לאפר – גוויותינו
הזרוע לרוח, עד אם תנקמו נקמתנו.
זכרו זאת ועשו: בקשתנו היא – חובתכם היא.

צפורה בירמן

קיבוץ תל-חי, אפריל 1943